

Arrest

nr. 247 990 van 22 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. GARGILI, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 4 januari 2021.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient op 17 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 8 januari 2019 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en door zijn advocaat.

1.3. Op 18 augustus 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart te zijn geboren in Tripolie, te Libië, op 27 juli 2002. Op het ogenblik van uw asielverzoek was u nog minderjarig. U stelt voorop staatloos te zijn. Uw vader, K. N. (CG 15/24830 - 8.125.603) is van Palestijnse origine en uw moeder S. A. M. b. S., is een Algerijns staatsburger. U ging naar school in Libië, maar verhuisde op jonge leeftijd naar Algerije. U vestigde zich met uw vader en moeder in Tnya, gelegen in de buurt van de hoofdstad Algiers. In 2015 verliet u samen met uw vader Algerije om een betere toekomst te kunnen krijgen. U reisde samen met uw vader op illegale wijze naar Marokko via Melilla. In Spanje aangekomen reisde u door naar België alwaar uw vader op 17 september 2015 een verzoek indiende tot het bekomen van internationale bescherming.

In het kader van dit verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van uw Libische geboorteakte.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige op het moment van het gesprek, bijzondere procedurele noden moeten worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit. Bovendien heeft het gesprek plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient vervolgens te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een vrees voor vervolging koestert zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie overeenkomstig art. 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U stelt voorop geen nationaliteit te bezitten. U geeft aan dat uw moeder een aanvraag zou hebben ingediend in uw naam om de Algerijnse nationaliteit te bekomen maar dat door uw vertrek uit Algerije in 2015 deze aanvraag niet zou zijn gefinaliseerd. U zou nog uw handtekening moeten zetten onder een zeker document en dan pas zou u daadwerkelijk de Algerijnse nationaliteit bezitten (CGVS, p. 3-4). Het CGVS werd evenwel in het bezit gesteld van een attest van nationaliteit waaruit kan worden opgemaakt dat de rechtbank in Al Wadi op 18/12/2016 bevestigt dat u wél degelijk de Algerijnse nationaliteit bezit. Uw nood aan internationale bescherming dient dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van Algerije, het land waarvan werd bevestigd dat u de nationaliteit bezit.

In verband met de redenen waarom u Algerije samen met uw vader verliet, stelt u voorop dat u en uw vader op zoek waren naar een betere toekomst. In België zou u beter onderwijs kunnen volgen. Ook de economische situatie in België zou beter zijn dan in Algerije, waardoor u in België meer kans op een job zou hebben (CGVS, p. 4).

De door u aangehaalde vrees ten opzichte van Algerije is louter socio-economische van aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op basis van deze verklaringen is er dan ook geen reden om te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een

sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève, of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben.

Evenmin heeft u aangetoond actueel niet naar Algerije te kunnen terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. U verklaarde in dit verband dat uw moeder in Algerije woont en er werkzaam is als kapster (CGVS, p. 4). Uw oom, zijn echtgenote en hun kinderen zouden samen met uw moeder een huishouden vormen. U beschikt in Algerije dan ook over een familiaal én sociaal netwerk waarop u bij terugkeer kan terugvallen.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vader K. N. (CG 15/24830 - 8.125.603) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker beargumenteert eerst dat hij niet kan terugkeren naar Algerije. Hij wijst erop dat hij zich in een bijzonder situatie bevindt, reeds langer in België heeft verbleven dan in Algerije, en dit bovendien tijdens zijn puberteit, één van de belangrijkste periodes van zijn leven. Vervolgens betwist verzoeker dat hij de Algerijnse nationaliteit bezit en verwijst hij naar de definitie van nationaliteit in het arrest van het Internationaal Gerechtshof in de zaak "Nottebohm" van 6 april 1955. Er is immers enkel een juridische band met Algerije, daar verzoeker er slechts vier jaar verbleef en het niet is aangetoond dat hij er een sociaal netwerk heeft. Verzoeker is door zijn lange verblijf in België verwesterd. Verzoeker stelt dat verwerende partij niets heeft gesteld in verband met zijn vrees ten aanzien van Algerije en evenmin rekening heeft gehouden met de Algerijnse wet nr. 09-01 van 25 februari 2009 waarbij illegaal vertrek strafbaar gesteld wordt met zes maanden gevangenisstraf, en wijst in dit kader naar een artikel van "Reliefweb". Verzoeker vreest bij terugkeer naar Algerije vervolgd te worden omwille van zijn illegaal vertrek en minstens gediscrimineerd te worden omwille van zijn verwesterde levenswijze. Omwille van het feit dat verzoeker bij terugkeer naar Algerije het risico loopt bestraft te worden, loopt hij een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Algerije. Het is volgens verzoeker onredelijk hem terug te sturen naar Algerije, een land waarmee hij bovendien geen enkele affiniteit, noch sociale banden heeft. Verzoeker beargumenteert vervolgens dat Libië als zijn land van gewoonlijk verblijf dient te worden beschouwd en dat op grond van de actuele situatie in Libië, hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Verzoeker vraagt in hoofdde om de hervorming van de beslissing en de erkenning van de vluchtelingenstatus, en in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijsstuk aanstelling juridische tweedelijnsbijstand.

2.2.2. Op 4 januari 2021 maakt verwerende partij per email een schriftelijk verslag over waarbij wordt toegelicht welk document het attest van nationaliteit betreft waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en hoe deze documenten in het bezit zijn gekomen van verwerende partij, zoals gevraagd door de Raad.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijk gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Na grondig onderzoek van het administratief dossier, de door partijen bijgebrachte landeninformatie, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

De Raad stelt vast dat verzoeker in Libië is geboren en er tot zijn 9 jaar heeft gewoond, waarna hij met zijn moeder, die de Algerijnse nationaliteit heeft, en zijn vader, die staatloos en van Palestijnse origine is, naar Algerije is verhuisd. In 2015 is verzoeker als minderjarige vergezeld van zijn vader naar België gekomen maar heeft in eigen naam een verzoek om internationale bescherming ingediend. Verzoeker verklaart staatloos te zijn en met zijn vader naar België te zijn gekomen omdat hij hier beter kan studeren en een betere toekomst zou hebben (notities, p. 4). Hij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij de Algerijnse nationaliteit niet heeft, maar dat zijn moeder het voor hem heeft aangevraagd en dat hij naar Algerije zou moeten gaan om een handtekening te zetten om de nationaliteit te verkrijgen (idem).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de nood aan internationale bescherming van verzoeker beoordeelt ten aanzien van Algerije, aangezien uit een vonnis van de Rechtbank van Al Wadi van 18 december 2016 blijkt dat verzoeker de nationaliteit van dat land bezit. In het verzoekschrift wordt betwist dat hij de Algerijnse nationaliteit heeft en wordt gesteld dat *“zelfs wanneer wordt aangenomen dat er toch een juridische band is met Algerije dan nog moet worden vastgesteld dat er niks is”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen paspoort of identiteitskaart neerlegt bij de indiening van zijn verzoek maar enkel een kopie van een geboorteakte afgeleverd door de Libische autoriteiten. Uit de verklaringen van zijn vader blijkt evenwel dat de moeder van verzoeker een aanvraag heeft gedaan voor verzoeker om de Algerijnse nationaliteit te bekomen (notities, p. 4). Voor zover de nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming genoegzaam bewezen wordt door de voorlegging van een nationaal paspoort, aangezien dit een weerlegbaar vermoeden van het bezit van nationaliteit creëert, kan de nationaliteit ook aan de hand van andere documenten worden aangetoond. De Raad stelt vast dat het administratief dossier een *“Certificat de nationalité algérien”* bevat gedateerd op 18 december 2016 afgeleverd door de Rechtbank van Al Wadi, waarin met betrekking tot verzoeker wordt gesteld *“Nationalité Algérienne conformément à l'article 06 de l'ordre numéro 86/70 rédigé le 15 décembre 1970 contenant la loi de la nationalité algérienne rectifiée qui complète l'ordre numéro 01.05 rédigé le 27/02/2005”*. In het schriftelijk verslag van verwerende partij wordt bevestigd dat dit het document betreft

waarin wordt vastgesteld dat verzoeker over de Algerijnse nationaliteit beschikt en dat dit door de moeder van verzoeker aan verwerende partij werd overgemaakt samen met een schrijven van 9 en 14 januari 2019 waarin zij ook meedeelde dat haar zoon zonder haar toestemming was meegenomen naar België. In datzelfde verslag wordt ook verder toegelicht dat het artikel 6 van de Ordonnance n° 70-86 du 15 décembre 1970 portant code de la nationalité algérienne, modifiée et complétée waarnaar verwezen wordt in het "*certificat de nationalité*" gewijzigd werd door de Ordonnance n° 5-01 du 27 février 2005. De oorspronkelijke tekst van artikel 6 van deze Ordonnantie luidt als volgt : "*Est de nationalité algérienne, par filiation: 1° l'enfant né d'un père algérien; 2° l'enfant né d'une mère algérienne et d'un père inconnu; 3° l'enfant né d'une mère algérienne et d'un père apatride.*" (vrije vertaling : "*Is van Algerijnse nationaliteit, door afkomst: 1° een kind geboren uit een Algerijnse vader; 2° een kind geboren uit een Algerijnse moeder en een onbekende vader; 3° een kind geboren uit een Algerijnse moeder en een staatloze vader.*"). Artikel 6 werd in 2005 gewijzigd zodat het voortaan stelt: "*Est considérée comme Algérien l'enfant né de père algérien ou de mère algérienne.*" (vrije vertaling: "*Een kind dat geboren is uit een Algerijnse vader of een Algerijnse moeder wordt als Algerijn beschouwd.*" (bron: Ordonnance n°70-86 du 15 décembre 1970 portant Code de la nationalité algérienne, pag. 2, voetnoot 1, te consulteren op <https://www.joradp.dz/TRV/FNat.pdH>).

Hieruit blijkt dat de rechtbank van Al Wadi heeft bevestigd dat verzoeker de Algerijnse nationaliteit bezit. De Raad ziet geen reden om aan de authenticiteit van dit document te moeten twijfelen en is van oordeel dat daarmee de Algerijnse nationaliteit van verzoeker voldoende is aangetoond. Voor zover verzoeker beweert deze nationaliteit niet te bezitten, komt het aan hem toe om deze bewering met concrete elementen te staven. De Raad stelt vast dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft, nu hij zich in het verzoekschrift louter beperkt tot het betwisten dat hij de Algerijnse nationaliteit bezit zonder evenwel concrete elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat het "*certificat de nationalité algérien*" geen bewijswaarde zou hebben en ook geen replieknota heeft ingediend op het schriftelijk verslag van verwerende partij en dus geacht wordt in te stemmen met het door verwerende partij ingenomen standpunt krachtens artikel 39/76 § 1, 6° lid van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de definitie van nationaliteit zoals gehanteerd door het Internationaal Gerechtshof in de zaak Nottebohm (Liechtenstein/Guatemala), het feit dat hij slechts 4 jaar verbleven heeft in Algerije en het gegeven dat hij sinds zijn 13 jaar in België leeft, stelt de Raad vast dat verzoeker daarmee geenszins de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij wel degelijk de Algerijnse nationaliteit bezit, gebaseerd op voormeld certificaat van de Rechtbank van Al Wadi, weerlegt. De duur van het verblijf van verzoeker in andere landen dan diegene waarvan hij de nationaliteit bezit is niet relevant voor het vaststellen van diens nationaliteit in het kader van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming en kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat een Algerijnse rechtbank de Algerijnse nationaliteit van verzoeker heeft bevestigd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaart 4 jaar in Algerije te hebben gewoond met zijn ouders en dat zijn moeder er nog steeds verblijft, zodat hij naast een juridische band ook sociale en affectieve banden heeft met Algerije, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt geponeerd. Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat kan aangenomen worden dat verzoeker wel degelijk de Algerijnse nationaliteit bezit en dat zijn verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Algerije moet worden beoordeeld. Bijgevolg is het betoog van verzoeker dat Libië als land van gewoonlijk verblijf moet worden beschouwd en hem op grond van de actuele situatie in Libië de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend, niet dienstig.

4.3. De Raad stelt vervolgens, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker geen elementen doet gelden op basis waarvan een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen. Zoals hoger reeds aangehaald verklaart verzoeker Algerije te hebben verlaten samen met zijn vader en naar België te zijn gekomen omwille van de betere studie- en arbeidsmogelijkheden en omdat hij hier meer algemeen een betere toekomst zou hebben (notities, p. 4). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de door verzoeker ingeroepen motieven geen verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie en bijgevolg geen aanleiding kunnen geven tot het verlenen van de vluchtelingenstatus. De Raad stelt ook vast dat in het enig middel enkel de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt opgeworpen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Algerije.

5.3. Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook geïnterpreteerd worden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112).

Verzoeker werpt in het verzoekschrift op dat verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de Algerijnse wet nr. 09-01 van 25 februari 2009 waarbij illegaal vertrek strafbaar wordt gesteld met 6 maanden gevangenisstraf. Onder verwijzing naar Reliefweb, “*Forced to leave: Stories of injustice against migrants in Algeria*” van 20 december 2018 stelt hij te vrezen dat hij als teruggekeerde asielzoeker zal worden vervolgd wegens zijn illegaal vertrek en er minstens te zullen worden gediscrimineerd omwille van zijn verwesterde levenswijze. De Raad stelt vast dat het door verzoeker geciteerde document van Amnesty International geen informatie bevat met betrekking tot mogelijke discriminatie van personen die “verwesterd” zouden zijn en dat hij verder geen enkele informatie bijbrengt waaruit dit zou blijken. De Raad wijst er op dat verzoeker niet kan volstaan met loutere beweringen over dergelijke discriminatie om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/3 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

Verder stelt de Raad vast dat volgens het geciteerde document de wet van 25 februari 2009 strafrechtelijke sancties invoerde wegens het illegaal verlaten of betreden van het Algerijnse grondgebied, waaronder een gevangenisstraf van 6 maanden. Voor zover hieruit kan blijken dat de Algerijnse wetgeving gevangenisstraf als mogelijke sanctie voorziet, kan uit het document niet worden afgeleid in welke mate deze straffen ook daadwerkelijk worden toegepast in het geval van personen, zoals verzoeker, die de Algerijnse nationaliteit hebben bekomen nadat zij Algerije verlaten hebben. De loutere verwijzing naar dit document en de eventuele mogelijkheid om een dergelijke straf op te lopen volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen in hoofde van verzoeker, noch kan worden besloten dat de mogelijkheid van een gevangenisstraf van zes maanden het vereiste minimumniveau van ernst bereikt zoals vereist in de rechtspraak van het EHRM.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad stelt vast dat uit niets blijkt dat Algerije geteisterd wordt door willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Partijen brengen ook geen informatie aan noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt. Bijgevolg is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad er op dat dit inhoudt dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad geen schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vast.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET